

Για πάντα

*“Δεν φοβάται ο άνθρωπος να πεθάνει,
μα φοβάται να πεθαίνει” (Λάρα Παριζίλη)*

Και είναι γεγονός.

Ο άνθρωπος, ειδικότερα σήμερα, σκέφτεται, πως είμαστε στη δοκιμασία του χρόνου. Αυτού που μετρά βασιανιστικά το αδιέξοδο. Κι η δοκιμασία τούτη δεν επιδέχεται καμιά αναίρεση.

Χρειάζεται να ρυθμιστεί ξανά η κοινωνία. Με τη διαφορά ότι με το φόβο και χωρίς κίνητρο δεν μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο.

Να προχωρήσει δηλ. στο επόμενο βήμα εκπολιτισμού. Μακριά από διαχωρισμούς. Καχυποψία. Μνησικακία. Διχόνοια.

Η υπεραφθονία τελικά μας έκαμε πιο σοφούς;

Χρειάζεται μια στροφή στην αρχή. Στις καταβολές του ανθρώπινου στοιχείου. Τότε που υπήρχε το αίτημα για μια πιο δίκαιη. Πιο ειρηνική κοινωνία.

*Αυτό που έγινε αυτοσκοπός, να ξαναγίνει μέσον πρόπει.
Στροφή στις ρίζες μας λοιπόν. Στα ιδανικά της φυλής. Στην αναζήτηση
της γνησιότητας. Και της απόφιας ανθρωπιάς.
Είναι καιρός ν' απλώσουμε τα ιδανικά στον ήλιο να στεγνώσουν.
Οι ιστοί των σημαίων περιμένουν έτοιμοι τη στιγμή της έπαρσης.
Τα μετερίζια αναμένουν τους πολεμιστές τους.
Δεν έχει σημασία αν ο εχθρός κατάφερε να μπει μέσα στο τείχος.
Ο αγώνας επιβάλλεται, γιατί, χωρίς αυτόν τίποτε δεν μπορεί να γίνει.
Κι ο αγώνας είναι για μας τους ανθρώπους.
Μόνο έτσι θα προλάβουμε τη σήψη. Τον πνευματικό θάνατο. Την εξαφάνιση
από πρόσωπον γης.
Χρειάζεται λοιπόν ένας καθαρτήριο κεραυνός, που θα θρυμματίσει τον
πύργο της ανομίας. Της κάθε ανομίας. Όποιας υφής.
Χρειάζεται μια ανασύνταξη. Ανθρώπων. Αξιών. Ιδεών. Ιδανικών.
Χωρίς εμάς τίποτε δεν μπορεί να γίνει.
Βοηθό έχουμε. Είναι ο ίδιος ο Χριστός δίπλα μας. Και περιμένει.
Στέκει έξω από τον κενό τάφο. Και σαλπίζει Ανάσταση. Γι' αυτό να
ξανατονίσουμε την υπογράμμιση της ποιητορίας μας:*

*Πάντα να κοιτάς τον ουρανό,
Πάντα να 'χεις όρθιο το κεφάλι.
Ποιος υπολογίζει έναν άπτερο αετό;
Ποιος φοβάται ένα ανάπηρο βουβάλι; (της ιδίας)*

*Άπτεροι αετοί; Ή βουβάλια ανάπηρα;
Αετοί ναι. Μα πάνοπλοι. Με τα μέσα που η φύση τα κόσμησε.
Αετοί κι εμείς. Ο στόχος. Για τα ουράνια. Μαζύ τους στα αιθέρια.
Χριστός Ανέστη*

+ο π.Γ.

Πάσχα

Λένε πως ο αληθινός χαρακτήρας του ανθρώπου φαίνεται την ώρα ενός καυγά. Έτσι κι εμείς αγγίξαμε την ώρα, που όλο μας το βίος, το κληρονομούμενο από παλιά, θα μπει στη ζυγαριά και θα αναμετρηθεί με θεριό μέγα, την περιβόητη και αδηφάγο Κρίση. Είναι πολλές οι φορές, που παινευτήκαμε για τις διαφορές μας με άλλους λαούς. Υψώσαμε τα μπαϊράκια του φιλότιμου, της αλληλεγγύης, της ανθρωπιάς και είδαμε

στα μάτια λαούς με δύναμη, με μηχανές και λίρες πολλές στα σεντούκια τους. Μόνο που ξεχάσαμε, πως όλα αυτά δεν ήταν σκέρτσα των κυττάρων, αλλά ακριβοπληρωμένοι καρποί ζυμώσεων αιώνων, ζυμώσεων κοινωνιών, πολιτιστικών, ιστορικών και πνευματικών. Ο λαός μας, για χιλιάδες χρόνια έζησε πάντοτε στο «ανάμεσα». Ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση, ανάμεσα σε αυτοκρατορίες, ανάμεσα σε φιλοσοφικά και θρησκευτικά ρεύματα, μέχρι και ανάμεσα σε δύο τεκτονικές πλάκες, που κάθε λεπτό συγκρούονται και μας ταρακουνάνε.

Έτσι μάθαμε να ζούμε. Πάντοτε με το ενδεχόμενο της πλήρους ανατροπής της καθημερινότητάς μας. Με τον φόβο των πειρατών, που σε μια νύχτα θα αφήσουν πίσω τους κόπους μιας ολόκληρης ζωής, αποκαΐδια. Με την αγωνία ενός σεισμού, που θα γκρεμίσει τον μικρόκοσμό μας. Με την προσμονή του γιού και του άντρα, που πολεμούν. Αλλά και με την απόγνωση της προδοσίας, που πάντα κατάφερνε πιο πολλά και από τα πιο άγρια στίφη.

Μάθαμε να ζούμε, αναζητώντας την απαντοχή και την ελπίδα πέρα από τα προφανή. Πάντα σε σύγκρουση με τη λογική των κατακτητών, πάντα καταδικασμένοι από τα πολιτικά και οικονομικά σενάρια των διπλωματών. Πάντα ένα αιωνόβιο δέντρο στα έγκατα της ιστορίας, περιτριγυρισμένο από καλικαντζάρους, να πριονάνε, να πριονάνε, μέχρι να θέλει μια τσεκουριά να γκρεμιστεί, και πάντα, πάντα κάτι, κάποιος. Κάποιος να το σώζει.

Δεν αρκεστήκαμε στη ροή των περιστάσεων. Μπορεί και να κουραστήκαμε από τα σκαμπανεβάσματα της μοίρας και να αναζητήσαμε το μεδούλι της αλήθειας. Θαυμάσαμε σαν μικρά παιδιά. Παρατηρήσαμε, μελετήσαμε, στοχαστήκαμε, ανάψαμε μια φλόγα που διαπερνά τα φαινόμενα και τη μοιράσαμε στην οικουμένη, να κάψει τα ξόανα. Και δε διστάσαμε, όταν πιο πέρα το μυαλό δεν μπόρεσε να φτάσει, να κάνουμε βωμό σε άγνωστο Θεό και να τον καρτεράμε.

Κι όταν αυτός ο υπέρτατος Θεός εφάνη, τον αγκαλιάσαμε και τον ζυμώσαμε με τις ελπίδες και τα πάθη μας. Μόνο εμείς είχαμε το δικαίωμα να μιλήσουμε για πίστη. Γιατί τη λογική την εξαντλήσαμε μέχρι σταγόνα κι άνθρωπος δεν θα μπορούσε να μας πει πως την περιφρονήσαμε. Ήρθε ο αληθινός Θεός και αγαπήσαμε επάνω Του τα πάντα. Τον δωρικό Του λόγο, την αγάπη Του για όλα τα πλάσματά Του με τον άνθρωπο πρώτο, το παράδειγμα, τη θυσία Του, μα πάνω από όλα αγαπήσαμε το Πάσχα Του. Γιατί Πάσχα σημαίνει πέρασμα και μεις πάντα ζούσαμε περνώντας ανάμεσα. Κάναμε το Πάσχα Του Πάσχα μας, γιατί μόνο εμείς μαθαίναμε για αιώνες, εκεί που

όλα δείχνανε χαμένα και νεκρά, να αντικρύζουμε μια φλόγα, μια φωνή, να σκίζει την καταχνιά και να συναντάει τον ανοιχτό ουρανό.

Αλλάξαν οι καιροί. Κι όταν μας δέχτηκαν στο συμπόσιο των χορτασμένων, νομίσαμε πως βρήκαμε φως άλλο, πιο αληθινό. Νομίσαμε για αλήθειες τα νομίσματα και η χαρά μας πήρε το σχήμα πλαστικής κάρτας και διαφορικού 4X4. Η γαστέρα και το υπογάστριο, που για αιώνες υποκλινόντουσαν με σεβασμό στο νου και την καρδιά, ξεθάρρεψαν κι από υποζύγια, γινήκανε καβαλαραίοι. Φουσκώσαμε μαζί τους, μέχρι που δεν χωράμε πια, για να περάσουμε από τις πόρτες των αγαπημένων μας. Μόνοι, στο ίδιο σπίτι, σε χωριστά δωμάτια, με οθόνες τεράστιες, κάναμε κόσμο μας και συντροφιά μας, δέσμες ηλεκτρονίων. Τα ψέματα φίλοι μας και φίλοι τους εμείς, πιο ψεύτικοι απ' τα ψέματα.

Το Πάσχα είναι η αλήθεια, γιατί στη ζωή αυτή το πέρασμα απ' τη χαρά στον πόνο και ανάποδα είναι η μόνη αλήθεια. Και το Πάσχα το αληθινό είναι πάλι εδώ. Είναι το μόνο που δε σε πρόδωσε, είναι το μόνο που δεν θα σου πάρει ούτε το σπίτι, ούτε τη ψυχή. Πίσω θα σου τα δώσει και τα δύο. Γιατί σπίτι σου είναι οι άνθρωποι, που έμαθες μόνο να τους κοστολογείς και η ψυχή σου, καταματωμένη και ξέπνοη, βρέθηκε φορτωμένη στους Αγνώστους Θεούς και θα ανηφορίσει ξανά για Γολγοθά. Μην απελπίζεσαι για τις πληγές. Λιγάκι υπομονή... και κρίση του εαυτού με ειλικρίνεια. Μη βιάζεσαι. Μην αδημονείς. Η επιστροφή θα διαρκέσει όσο ακριβώς χρειάζεται, για να εκτιμήσεις τη θανατίλα του τάφου που ζούσες και τη γαλήνη ενός άλλου τάφου, με τον λίθο αποκυλισμένο από την αγάπη Του. Να μην καταδεχτείς, ούτε μεμψιμοιρίες, ούτε κραυγές, όπως οι αφελείς, που πάντα έχουν έτοιμους ενόχους. Κι όλοι να σταυρωθούν, στο Σύνταγμα, την ψυχή σου πίσω δεν θα την πάρεις, εκτός αν δεις τον εαυτό σου σταυρωμένο στα δεξιά Του. Θυμήσου, θυμήσου ποιος είσαι και πώς έφτασες ως εδώ. Κι όταν θυμηθείς, θα Του ζητήσεις κι Εκείνου να σε θυμηθεί στη Βασιλεία. Δεν θα μπορέσει να αντισταθεί στο δακρυσμένο «Μνήσθητί μου, Κύριε». Στο δρόμο Του για μια πατρίδα άλλη, θέλει συνοδοιπόρους. Αν μείνεις μόνο να θρηνείς τα χαμένα κι αφήσεις να περνάει ο χρόνος χτυπώντας με την οργή του εξαπατημένου τα ερείπια, θα του λείψεις. Μην του λείψεις. Γιατί κι εσύ θα λείψεις από τη γονατισμένη σου πατρίδα. Και σε χρειάζεται, όσο ποτέ πατρίδα δε χρειάστηκε τα παιδιά της". (Ηλίας Διαμής)π

“Οι Βυθομετρήσεις” είναι παράρτημα του περιοδικού “Πυρσός” της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας (“Η ομάδα των Δώδεκα”). Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760